

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.643 van 18 april 2002
in de zaak A. 103.246/VII-23.432**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat Fr. PAS,
 kantoor houdende te 9100 SINT-NIKLAAS,
 Parklaan 44

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kongolese nationaliteit, op 11 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 februari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 12 maart 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 27 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 8 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 december 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat Fr. PAS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 27 november 1999 en verklaarde zich op 30 november 1999 vluchteling.

1.2. Op 1 februari 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 12 maart 2001 bevestigde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 10 augustus 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Lingala machtig is.

Betrokkene verklaarde afkomstig te zijn uit Kinshasa. Ze zou sinds 30 oktober 1998 haar Rwandese vriendin R. B. N. bij haar thuis hebben opgevangen, omdat die niet wou ingaan op de vraag van president Kabila aan alle Rwandezen (sic) om zich te laten repatriëren, en men de Rwandezen in Kinshasa naar het leven begon te staan. Einde mei 1999 ging R. naar het "Hôpital Général" in Gombe (Kinshasa), het vroegere Mama Yemo-ziekenhuis, omdat ze moest bevallen. Betrokkene moest haar identiteit opgeven als zijnde de persoon die haar ten laste nam, aangezien R. geen Kongolese identiteitspapieren had. Na twee dagen stierf het kind en ook R. toestand verslechterde, zodat betrokkene na enkele dagen haar ziekenhuisbezoek staakte uit schrik voor de gevolgen voor zichzelf. In juni 1999 kwam haar broer Junior haar bij haar vriendin C. B. in de Matonge-wijk, waar ze op dat ogenblik voor een rouwplechtigheid was, verwittigen dat er om 5 uur 's morgens een inval van militairen bij hen thuis had plaatsgevonden waarbij hun ouders waren opgepakt. Ze trok toen in bij haar oom Jean in Masina (Kinshasa). Na een aantal dagen vertelde haar broer haar daar dat hun ouders waren vrijgelaten. Die deelden haar oom daarna mee dat de militairen bij hun inval gezegd hadden dat R. op 30 juni 1999 gestorven was. Ze zeiden ook dat betrokkene gevaar liep als ze in het land bleef. De oom contacteerde een reisagent, Jean Lombi genaamd, met wie ze op 27 november 1999 via Luanda naar België vloog. Op 30 november 1999 vroeg ze asiel aan.

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet aannemelijk kan maken dat er in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie bestaat.

Vooreerst komt betrokkene ingeroepen vervolgingsmotief kennelijk onernstig voor. Ze stelt te vreesen voor vervolging omdat ze een Rwandese vriendin bijstand bood en het regime van Kabila haar daardoor zou beschouwen als iemand die samenwerkt met de rebellie tegen Kabila; terwijl nergens sprake is van enig concreet verband tussen de Rwandese vriendin en de rebellie. Betrokkene zelf heeft bovendien niets met de rebellie te maken. Haar vrees is gebaseerd op een eenmalig gegeven -namelijk vermeend bezoek van militairen in haar ouderlijk huis- dat plaatsvond ongeveer één jaar na de klopjacht in Kinshasa in augustus/september 1998.

Een aantal onderling of met de werkelijkheid strijdige, of door een al te grote vaagheid gekenmerkte verklaringen halen de geloofwaardigheid van haar relaas onderuit. Zo beweerde zij tijdens het verhoor in dringend beroep (dd. 10 augustus 2000, p. 2) dat haar Rwandese vriendin op 30 oktober 1998 onderdak bij haar zocht omdat "men de Rwandezen begon te doden". Het is echter bekend (zie bijgevoegde kopies) dat vooral in augustus en september 1998 een ware heksenjacht op de Rwandezen in Kinshasa en Kongo gewoed heeft, die betrokkene en haar vriendin onmogelijk kan zijn ontgaan.

Verder stelde zij tijdens hetzelfde verhoor (p. 1) dat ze zich bij de ziekenhuisopname van haar vriendin voor haar borg stelde en dat op deze wijze haar identiteit bij het ziekenhuis, en daardoor later bij de autoriteiten die haar zochten, bekend geraakte. Volgens haar verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (cf. verhoor dd. 23 december 1999) en in het verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep (dd. 28 maart 2000, p. 2) was het echter haar vriendin die de dokter casu quo de verpleegster haar naam en adres had opgegeven als zijnde de persoon bij wie ze verbleef.

Volgens haar verklaringen tijdens het verhoor in dringend beroep stierf haar vriendin op 30 juni 1999 (p. 3). Dit strookt enerzijds niet met de datum die ze tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken en in het verzoekschrift noemde, namelijk 3 juni 1999, en anderzijds klopt het niet met de chronologie die ze voor het overige in dit verhoor hanteerde: ze stelde immers dat na de dood van haar vriendin de verpleegster alles aan de militairen vertelde die in 'Juni 1999' in haar afwezigheid bij haar thuis binnenvielen en haar ouders meenamen, en dat haar oom nadien -dit wil zeggen na hun vrijlating die op zijn vroegst enkele dagen later plaats had- van hen dit feit vernam (minstens de sterfdatum van de vriendin en waarschijnlijk ook haar midden p. 2 geciteerde woorden ten aanzien van de verpleegster).

Verder stelde betrokkene tijdens hetzelfde interview in dringend beroep eerst dat de militairen haar ouders niet wilden vrijlaten vooraleer ze haar hadden gevonden, terwijl ze even later verklaarde dat ze na een aantal dagen haar ouders toch vrijlieten terwijl deze voorwaarde geenszins was vervuld, maar zij blijkbaar geloofden dat zij, zoals ze beweerden, van het verbergen van een Rwandese vrouw bij hen thuis niets wisten (p. 2).

Deze vrijlating relateert meteen de vrees die zij beweert te moeten koesteren, temeer omdat nergens uit blijkt dat zij na deze vrijlating zelf nog werd gezocht. Haar vrees wordt verder gerelativeerd door de vaststelling dat zij blijkens haar verklaringen gedurende vijf maanden vóór haar vertrek zonder enig begin van vervolging te ondergaan, bij haar oom in Kinshasa heeft verbleven.

Betrokkene legde geen documenten voor, zodat haar reisweg en identiteit niet kunnen worden nagegaan.

Ten slotte bevat het verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep van Mr. Collon geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 1 februari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat het verzoekschrift de volgende uiteenzetting bevat:

"Dat verzoekster op 27 november 1999 in België is aangekomen;

Dat verzoekster op 30 november 1999 de status van vluchteling heeft aangevraagd;

Dat verzoekster op 1 februari 2000 door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken werd ter kennis gebracht dat haar verblijf in België wordt geweigerd;

Dat verzoekster op 17 april 2000 dringend beroep heeft aangetekend tegen deze beslissing van weigering van verblijf bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen;

Dat de Commissaris-Generaal de verblijfsweigering, besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 maart 2001 heeft bevestigd;

Dat de Commissaris-Generaal meent dat verzoekster mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat zij ontvlucht is;

Dat verzoekster meent een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State te moeten instellen, daar voormelde beslissing dd. 12.03.2001 werd genomen met machtoverschrijding, namelijk voormelde beslissing steunt op onjuiste en juridische onaanvaardbare motieven ;

De Commissaris-Generaal heeft de verblijfsweigering vooreerst gesteund op de bewering dat verzoeksters ingeroepen vervolgingsmotief kennelijk onernstig voorkomt. Er is immers "geen sprake van enig concreet verband tussen de Rwandese vriendin en de rebellie".

Het staat echter vast dat wegens de door verzoekster aan haar Rwandese vriendin geboden hulp, de kans uiterst reëel was en is, dat het regime van Kabila haar beschouwt als iemand die samenwerkt met de rebellie. Daarom dient het door de Commissaris-Generaal ter sprake gebrachte concreet verband nog niet aangetoond te worden.

Daarnaast beoordeelt de Commissaris-Generaal de verklaringen van verzoekster als vaag, of als onderling of met de werkelijkheid strijdig.

Zo dient de vrees van verzoekster voor vervolging volgens de Commissaris-Generaal gerelativeerd te worden daar verzoekster gedurende vijf maanden voor haar vertrek in Kinshasa heeft verbleven.

Het hoeft geen betoog dat het niet is omdat verzoekster gedurende deze periode nog in Kinshasa verbleef, dat ze dit gedaan heeft zonder een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging.

Op 12.03.2001 nam de Commissaris-Generaal zijn beslissing aangaande verzoekster. Ze werd echter reeds verhoord op 10.08.2000. Ten tijde van het verhoor kon verzoekster nog niet enkele belangrijke documenten voorleggen, zoals o.m. een brief vanwege haar oom en een attest van de bevalling van haar vriendin, hetgeen op haar naam gebeurd is.

Dat derhalve de substantiële pleegvormen werden miskend;

Dat de rechten van verdediging ook werden geschonden;"

2.2. Overwegende dat uit deze uiteenzetting kan worden afgeleid dat verzoekster in wezen de materiële motiveringsplicht beoogt aan te vechten; dat verzoeksters bewering met betrekking tot het "concreet verband" tussen de Ruandese vriendin en de rebellie geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het tijdstip waarop verzoekster de "heksenjacht" op Ruandezen heeft gesitueerd, niet beantwoordt aan de werkelijkheid; dat het feit dat verzoekster nog gedurende vijf maanden voor haar vertrek zonder enig begin van

vervolging in Kinshasa verbleef een element is dat de Commissaris-generaal ter beoordeling van de asielaanvraag in overweging kon nemen; dat dit element, aldus de bestreden beslissing, de ingeroepen vrees enkel “relativeert” en niet het determinerend motief vormt op basis waarvan werd beslist; dat de bestreden beslissing immers nog andere motieven vermeldt die van aard zijn de beslissing te schragen; dat verzoekster deze motieven niet poogt te betwisten; dat voorts, het dringend beroep bij de Commissaris-generaal een administratief beroep en geen jurisdictioneel beroep is, zodat de rechten van de verdediging in beginsel in het kader van die procedure niet gelden; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien april tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.